

DOI: 10.47743/jss-2024-70-1-6

Administratorul special – reprezentant legal al debitorului insolvent

The Special Administrator – Legal Representative of the Insolvent Debtor

---

Claudia Antoanela SUSANU¹

Rezumat: Legiuitorul menționează expres organele care aplică procedura insolvenței, respectiv: instanțele judecătorești, judecătorul-sindic, administratorul judiciar și lichidatorul judiciar. În derularea procedurii insolvenței mai intervin și alți participanți: adunarea creditorilor, comitetul creditorilor și administratorul special. Administratorul special este reprezentantul legal al debitorului persoană juridică, în ipoteza în care acesta își păstrează dreptul de administrare, sau mandatarul obligatoriu al asociaților/acționarilor debitorului, pentru situația în care dreptul de administrare al debitorului este ridicat.

Cuvinte-cheie: procedura de insolvență, participanți la procedura insolvenței, administratorul special.

Abstract: The lawmaker expressly mentions the bodies that apply the insolvency procedure, respectively: the courts, the syndic judge, the judicial administrator and the judicial liquidator. In the course of the insolvency procedure, other participants also intervene, respectively: the meeting of creditors, the committee of creditors and the special administrator. The special administrator is the legal representative of the debtor, a legal entity, in the event that he retains his right of administration, or the mandatory representative of the debtor's associates/shareholders, for the situation in which the debtor's right of administration is lifted.

Keywords: insolvency procedure, participants in the insolvency proceedings, special administrator.

1. Considerații generale

Întrucât procedura insolvenței are un caracter special, circumscris atingerii unui scop² care este menționat expres în cuprinsul art. 2 din Legea nr.

---

¹ Formator I.N.M.; Cadru didactic asociat, Facultatea de Drept, Universitatea „Al. I. Cuza” Iași.

² Scopul procedurii, astfel cum este acesta definit de art. 2 din Legea nr. 85/2014 este amplu prezentat în doctrină – a se vedea S. M. Miloș și A. Deli-Diaconescu, în R. Bufan, A. Deli-Diaconescu și M. Sărăcuț (coord.), *Tratat practic de insolvență*, Vol. I, ed. a II-a, rev.,

85/2014 - acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvență, cu acordarea unei șanse de redresare a activității acestuia - legiuitorul a decis ca această procedură colectivă să fie aplicată și supravegheată de anumite organe cărora le-a stabilit o competență specială, considerând că efectuarea cu profesionalism și celeritate a actelor și operațiunilor pe care le implică această procedură este de natură a oferi creditorilor garanțiile necesare protejării intereselor acestora.

Din perspectiva administratorul special³, văzut în calitatea sa de participant la procedura insolvenței, arătăm că această instituție a constituit elementul de noutate ce a fost introdus în materia insolvenței, prin intermediul dispozițiilor din Legea nr. 85/2006⁴, menirea sa fiind aceea de a înlocui o altă instituție consacrată legislativ, respectiv cea a reprezentantului membrilor sau asociaților/acționarilor debitorului persoană juridică, care era înserată în prevederile art. 19-22 din Legea nr. 64/1995⁵.

În reglementarea aflată în vigoare la acest moment - cea a Legii nr. 85/2014⁶ - legiuitorul a ales să păstreze administratorul special, în calitate de participant la procedura insolvenței.

Definiția instituției administratorul special o regăsim în art. 5 pct. 4 din Legea nr. 85/2014, respectiv: „*persoana fizică sau juridică desemnată de adunarea generală a acționarilor/asociaților/membrilor debitorului, împuternicită să le reprezinte interesele în procedură și, atunci când debitorului i se permite să își administreze activitatea, să efectueze, în numele și pe contul acestuia, actele de administrare necesare*”.

Pornind de la definiția înserată de legiuitor în cuprinsul art. 5 pct. 4 din Legea nr. 85/2014, observăm că administratorul special poate fi atât o persoană fizică, cât și o persoană juridică.

În doctrină⁷ s-a arătat că: „nimic nu se opune ca administratorul social al persoanei juridice debitoare să fie desemnat în cursul procedurii ca administrator special”.

Legiuitorul conferă adunării generale a acționarilor/asociaților/membrilor debitorului atribuția de a desemna administratorul special.

Editura Hamangiu, București, 2022, p. 84-86; N. Țândăreanu, *Codul insolvenței comentat, Vol. I – art. 1-182*, Editura Universul Juridic, București, 2017, p. 16.

³ Referitor la istoricul apariției instituției administratorul special a se vedea A. O. Stănescu, C. B. Nasz și S. Tîrnoveanu, în R. Bufan, A. Deli-Diaconescu și M. Sărăcuț (coordonatori), *Tratat practic (...) op. cit.*, , p. 192.

⁴ Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, M. Of. nr. 359 din 21 aprilie 2006.

⁵ Legea nr. 64 din 22 iunie 1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, M. Of. nr. 424 din 12 mai 2004.

⁶ Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, M. Of. nr. 466 din 25 iunie 2014, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 216/14.07.2022, pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență și a altor acte normative, M. Of. nr. 709/14.07.2022.

⁷ R. Bufan, C. N. Savu, M. Sărăcuț, A. Buta, Fl. I. Moțu și A. Deli-Diaconescu, în R. Bufan, A. Deli-Diaconescu și M. Sărăcuț (coord.), *Tratat practic (...) op. cit.*, p. 370.

Sediul materiei, atunci când discutăm despre desemnarea administratorului special și atribuțiile acestuia se află în cuprinsul la art. 52 – 56 amplasate în Titlul II, Capitolul I, Secțiunea a 2-a din Legea nr. 85/2014.

Înțelegem să facem trimitere și la instituția administratorul judiciar, care figurează între organele abilitat legal să aplice procedura insolvenței. Misiunea acestui organ care are rol important în desfășurarea procedurii, a fost conturată în doctrină⁸ susținându-se că: „reprezintă și apără nu numai interesele debitorului și ale creditorilor, dar, alături de judecătorul sindic, oferă garanția respectării prevederilor legale și coordonează, supraveghează și acționează în vederea derulării procedurii”.

Instituția administratorul judiciar nu apare definită în cuprinsul Legii nr. 85/2014. Menționăm că acest organ care aplică procedura a fost definit în vechea reglementare, cea a Legea nr. 85/2006, în cuprinsul art. 3 pct. 27, ca fiind: „persoana fizică sau juridică compatibilă, practician în insolvență, autorizat în condițiile legii, desemnat să exercite atribuțiile prevăzute de art. 20, în perioada de observație și pe durata procedurii de reorganizare”.

2. Cadrului legal și limitele în care pot fi exercitate drepturile conferite administratorul special

Dispozițiile speciale din procedura insolvenței, consacră principiul conform căruia atribuțiile judecătorului-sindic sunt circumscrise verificării legalității actelor de procedură, în timp ce creditorilor le revin atribuțiile vizând managementul procedurii.

Administratorul judiciar are o poziție și o situație deosebite față de toate părțile și față de toți ceilalți participanți la procedură, întrucât aceștia acționează în scopul bunei desfășurări a întregii proceduri, în interesul debitorului insolubil, pentru reîntregirea patrimoniului acestuia, cât și în interesul creditorilor, pentru ca aceștia să își poată recupera creanțele declarate în procedură.

În ceea ce îl privește pe administratorul special, acesta are calitatea de participant la procedură, având rolul de reprezentant legal al debitorului persoană juridică, în ipoteza în care acesta își păstrează dreptul de administrare, sau de mandatar obligatoriu al asociaților/acționarilor debitorului, pentru situația în care dreptul de administrare al debitorului este ridicat.

2.1. Repere constituționale asupra cadrului legal și limitelor în care pot fi exercitate drepturile conferite administratorului special, astfel cum au fost statuate de Curtea Constituțională a României

De-a lungul timpului, pe rolul Curții Constituționale a României au existat multiple sesizări ce au avut ca obiect diferite excepții de neconstituționalitate care au investit CCR determinând-o să realizeze – implicit – și o analiză a rolului și

---

⁸ A. O. Stănescu, C. B. Nász, S. Tîrnoveanu în R. Bufan, A. Deli-Diaconescu și M. Sărăcuț (coordonatori), *Tratat practic (...) op. cit.*, p. 178.

locului organelor care aplică procedura insolvenței dar și a participanților la această procedură specială.

Legiuitorul a ales să menționeze expres, în cuprinsul dispozițiilor art. 40 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, care sunt organele ce aplică procedura insolvenței, respectiv: „*instanțele judecătorești, judecătorul-sindic, administratorul judiciar și lichidatorul judiciar*”. În ceea ce privește rolul pe care îl au aceste organe, alin. (2) al aceluiași text statuează că: „*organele prevăzute la alin. (1) trebuie să asigure efectuarea cu celeritate a actelor și operațiunilor prevăzute de prezenta lege precum și, realizarea, în condițiile legii, a drepturilor și obligațiilor celorlalți participanți la aceste acte și proceduri*”.

Pe lângă organele care aplică procedura, legiuitorul a prevăzut expres că, în desfășurarea procedurii insolvenței, mai intervin și alți participanți, respectiv: adunarea creditorilor, comitetul creditorilor (care constituie cele două forme de organizare a colectivității creditorilor prevăzute de legea insolvenței) și administratorul special (ce apare, după caz, drept reprezentantul legal al debitorului persoană juridică, în situația în care acesta își păstrează dreptul de administrare, sau mandatarul asociaților/acționarilor debitorului, pentru ipoteza în care dreptul de administrare al debitorului este ridicat).

Din moment ce toți acești participanți sunt direct interesați de maniera în care se desfășoară procedura, lor nu le poate fi atribuită calitatea de organe ale procedurii, întrucât una dintre condițiile cerute pentru a dobândi statutul de „organ al procedurii” este tocmai lipsa unui interes direct și personal.

Remarcăm că, potrivit statuărilor constante ale Curții Constituționale a României, dispozițiile legii insolvenței stabilesc competențe exclusive în cadrul procedurii insolvenței, context în care s-a subliniat, referitor la judecătorul-sindic⁹, că acestuia îi revine atribuția de a realiza controlul judecătoresc al activității administratorului judiciar și/sau al lichidatorului și de a soluționa procesele și cererile de natură judiciară aferente procedurii insolvenței.

Facem trimitere, în continuare, la câteva din deciziile în cuprinsul cărora Curtea Constituțională¹⁰ a României a tranșat o serie de chestiuni ce țin de rolul judecătorului-sindic în procedură, respectiv care sunt limitele competenței acestui organ care aplică procedura specială, verificările de legalitate pe care acesta le poate întreprinde, sens în care a reținut că:

„Delimitarea prin lege a competențelor tuturor celor implicați în procedura prevăzută de legea insolvenței stabilește cadrul procesual în care părțile își pot exercita eficient drepturile procesuale. Extinderea competenței judecăto-

⁹ A se vedea C. B. Nász, A. Buta, M. Sărăcuț, Fl. Iancu Moțu și A. Deli-Diaconescu, în R. Bufan, A. Deli-Diaconescu și M. Sărăcuț (coordonatori), *Tratat practic (...) op. cit., Vol. I, ed. a 2-a*, p. 210-233; L. C. Gavrilesco, *Competența judecătorului sindic de a se pronunța asupra viabilității planului de reorganizare în vederea confirmării*, în Revista de insolvență Phoenix nr.79/ 2022, pp. 45-49, Editura Universul Juridic, <https://www.ceeol.com/search/article-detail?id=1050383>, accesat la 19 octombrie 2023.

¹⁰ Curtea Constituțională a României, Decizia nr. 40 din 30 ianuarie 2018, M. Of., nr. 565 din 5 iulie 2018 și Decizia nr. 525 din 9 aprilie 2009, M. Of., nr. 430 din 24 iunie 2009.

rului-sindic asupra controlului oportunității deciziilor adoptate în activitatea de administrare a debitorului ar constitui o depășire a atribuțiilor instanțelor judecătorești, o intervenție inadmisibilă în activitatea de organizare și funcționare a unei societăți comerciale. Controlul exercitat de instanță trebuie să se limiteze la aspectele de legalitate ale deciziilor manageriale, iar nu să cenzureze opțiunile considerate oportune de către persoanele competente legal în exercitarea atribuțiilor de administrare, respectiv administratorul judiciar sau lichidatorul.”

Astfel cum am menționat anterior, administratorul special are calitatea de participant la procedura insolvenței, acesta fiind desemnat de adunarea generală a acționarilor/asociaților/membrilor debitorului și împuternicit să le reprezinte interesele în procedură și, atunci când debitorului i se permite să își administreze activitatea, să efectueze, în numele și pe contul acestuia, actele de administrare necesare.

Arătăm că, într-o cauză recentă, Curtea Constituțională¹¹ a fost sesizată cu o excepție de neconstituționalitate ridicată de către societatea G. T. F. - S.A., prin administrator special, într-o speță având ca obiect soluționarea unei cereri de apel formulate împotriva sentinței prin care a fost respinsă contestația unuia dintre creditorii debitoarei împotriva măsurilor luate de administratorul judiciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, s-a susținut că interpretarea prevederilor art. 21 alin. (4) din Legea nr. 85/2006¹², de către instanțele de judecată, în sensul că administratorul special nu are calitate procesuală activă în cadrul judecării contestației împotriva măsurilor luate de către administratorul judiciar, este de natură să afecteze dreptul la apărare al autoarei, sens în care s-a argumentat că, administratorul special este cel care conduce activitatea societății și care cunoaște cel mai bine contextul de fapt în care aceasta își desfășoară activitatea. Autoarea excepției a apreciat că prevederile criticate încalcă și accesul liber la justiție atâta vreme cât nu permit citarea administratorului special în procedura soluționării contestației împotriva măsurilor luate de administratorul judiciar. S-a susținut că aceste prevederi au eliminat dreptul administratorului special de a se putea adresa instanței de judecată cu o contestație împotriva măsurilor nelegale dispuse de administratorul judiciar.

Analizând rolul conferit administratorul special în procedura specială a insolvenței cât și limitele demersurilor pe care acesta le poate întreprinde în procedură, Curtea Constituțională și-a pornit examinarea de la dispozițiile art. 21 din Legea nr. 85/2006, care reglementează rapoartele lunare pe care administratorul judiciar le întocmește și în cadrul cărora prezintă/expune modul în care și-a îndeplinit atribuțiile, măsurile pe care acesta le-a luat, precum și cheltuielile efectuate în derularea procedurii.

Potrivit constatărilor instanței constituționale, legiuitorul a prevăzut că aceste rapoarte de activitate pot fi contestate de către administratorul special al

---

¹¹ Curtea Constituțională a României, Decizia nr. 555 din 17 noiembrie 2022, M. Of., nr. 224 din 20 martie 2023.

¹² Dispozițiile art. 21 din Legea nr. 85/2006 se regăsesc în art. 59 din Legea nr. 85/2014.

debitorului persoană juridică, de oricare dintre creditorii, precum și de orice persoană interesată, conform dispozițiilor art. 21 alin. (2) din Legea nr. 85/2006¹³.

Din perspectiva cadrului procesual în care se judecă o eventuală contestație, s-a notat că acesta este prevăzut expres de legiuitor în cuprinsul art. 21 alin. (4) din Legea nr. 85/2006¹⁴, text care menționează că va a fi citat contestatorul, administratorul judiciar, precum și comitetul creditorilor.

S-a notat că, potrivit prevederilor art. 3 pct. 26 din Legea nr. 85/2006¹⁵, administratorul special este reprezentantul desemnat de adunarea generală a acționarilor/asociaților debitorului, care, pe perioada cât debitorul are drept de administrare, este împuternicit să facă acte de administrare în numele și pe seama debitorului. Drepturile administratorului special de reprezentare a debitorului sunt limitate la participarea sa, în calitate de reprezentant al debitorului, la judecarea acțiunilor pentru anularea actelor frauduloase, a constituirilor ori a transferurilor frauduloase de drepturi patrimoniale către terți, a acțiunilor având ca obiect repunerea părților în situația anterioară, precum și la formularea de contestații în cadrul procedurii, atunci când Legea nr. 85/2006 prevede această posibilitate [art. 18 alin. (2) din Legea nr. 85/2006].

Curtea Constituțională, analizând conformitatea dispozițiilor art. 18 alin. (1) și (2) din Legea nr. 85/2006¹⁶, care stabilesc rolul și atribuțiile administratorului special din perspectiva accesului liber la justiție, a dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare, a constatat că textele de lege criticate nu aduc vreo îngrădire modului în care o societate își poate susține și apăra drepturile sale în justiție. Chiar și înainte de deschiderea procedurii insolvenței, voința unei societăți comerciale se manifestă prin intermediul unui reprezentant. Acest lucru este deplin justificat de faptul că societatea este un subiect de drept distinct de asociații care o constituie.

S-a argumentat în considerentele deciziei că, deschiderea procedurii insolvenței și obiectul specific al acesteia au justificat adoptarea, de către legiuitor, a unor norme de procedură derogatorii de la dreptul comun, fără ca aceasta să aibă semnificația încălcării drepturilor constituționale de care se pot bucura părțile în cadrul unui proces echitabil. De asemenea, situația deosebită în care se află debitorul după deschiderea procedurii a justificat restrângerea exercițiului unor drepturi, în vederea îndeplinirii scopului prevăzut de art. 2 din Legea nr. 85/2006, constând în instituirea unei proceduri colective pentru acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvență.

---

¹³ Dispozițiile art. 21 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 se regăsesc în art. 59 alin. (5) din Legea nr. 85/2014.

¹⁴ Dispozițiile art. 21 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 se regăsesc în art. 59 alin. (7) din Legea nr. 85/2014.

¹⁵ Dispozițiile art. 3 pct. 26 din Legea nr. 85/2006 se regăsesc în art. 5 pct. 4 din Legea nr. 85/2014.

¹⁶ Dispozițiile art. 18 alin. (1) și (2) din Legea nr. 85/2006 se regăsesc în art. 55 alin. (1) și (2) din Legea nr. 85/2014.

Curtea Constituțională a reținut în considerentele sale că: „din moment ce legiuitorul a prevăzut expres posibilitatea debitoarei, prin administrator special, de a contesta raportul în care se prezintă măsurile luate de administratorul judiciar, nu există nicio încălcare a dreptului de acces liber la justiție prevăzut de art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție și a dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale din perspectiva unei presupuse imposibilități de a contesta măsurile luate de administratorul judiciar și de a fi citat la judecarea unei astfel de contestații”.

S-a evidențiat că, în cazul în care administratorul special al debitoarei consideră ca fiind nelegale măsurile dispuse de administratorul judiciar în cadrul procedurii, acesta are posibilitatea de a sesiza judecătorul-sindic și de a supune atenției acestuia neregulile constatate.

Atunci când administratorul special al debitoarei alege să formuleze contestație împotriva raportului în care sunt prezentate măsurile luate de administratorul judiciar, legea prevede imperativ că administratorul special va fi citat la judecarea contestației în camera de consiliu. Prin urmare, singura ipoteză în care administratorul special al debitoarei nu este citat la judecarea unei eventuale contestații împotriva unor măsuri luate de administratorul judiciar este aceea în care alți subiecți procesuali aleg să conteste măsurile luate în cadrul procedurii.

Concluzia Curții Constituționale a fost în sensul că, decizia legiuitorului care a optat ca, în ipoteza în care debitoarea, prin administratorul său special, nu formulează contestație, acesta din urmă să nu mai fie citat, urmând să fie citat doar administratorul judiciar al debitoarei, nu aduce atingere accesului liber la justiție prevăzut de art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție și dreptului la un proces echitabil, prevăzut de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, având în vedere atribuțiile și competențele administratorului judiciar în cadrul procedurii insolvenței.

Alegând să facă trimitere/expună argumente din jurisprudența /practica sa constantă, Curtea Constituțională¹⁷ a menționat și o altă decizie a sa unde a reținut că, administratorul judiciar sau lichidatorul are o poziție și o situație deosebite față de toate părțile și față de toți ceilalți participanți la procedură, ei nefiind parte în proces, ci participanți la procedură, cu rol și atribuții determinate de lege. S-a notat că aceștia nu acționează în interes personal, ci în interesul bunei desfășurări a întregii proceduri, în interesul debitorului insolvent, pentru reîntregirea patrimoniului acestuia, cât și în interesul creditorilor, pentru ca aceștia din urmă să își poată valorifica creanțele în cât mai mare măsură și cât mai operativ. Prin urmare, administratorul judiciar și administratorul special nu se află pe aceeași poziție, astfel încât administratorul special, în calitatea sa de reprezentant al acționarilor/asociaților debitorului, nu ar putea pretinde aceleași garanții procesuale ca administratorul judiciar, configurarea acestora fiind o opțiune a legiuitorului, care respectă exigențele constituționale.

---

¹⁷ Decizia nr. 726 din 7 mai 2009, M. Of., nr. 496 din 17 iulie 2009.

De asemenea, Curtea Constituțională a reținut că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are libertatea de a stabili competența instanțelor de judecată și normele de procedură judiciară. Cu privire la aceste aspecte, în jurisprudența sa, Curtea¹⁸ a statuat că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul se bucură de atributul exclusiv de a stabili normele privind procedura de judecată, putând institui prevederi speciale în vederea reglementării unor situații deosebite. O situație deosebită o reprezintă și starea de insolvență cauzată de culpa debitorului și care, sub imperiul celerității specifice soluționării raporturilor comerciale, a impus adoptarea unei proceduri speciale ce are drept scop protejarea patrimoniului debitorului și reîntregirea acestuia.

În raport de toate considerentele anterior expuse, a fost respinsă, ca neîntemeiată, și critica autoarei referitoare la pretinsa încălcare a dreptului la apărare al debitoarei, întrucât administratorul special nu este citat la soluționarea unei contestații împotriva măsurilor luate de administratorul judiciar în toate cazurile. S-a argumentat că, deși legiuitorul nu a prevăzut citarea obligatorie și a administratorului special, nimic nu o împiedică pe debitoarea persoană juridică să participe la proces prin administratorul judiciar, să propună probe, să formuleze cereri și să întreprindă toate demersurile necesare pentru apărarea intereselor sale.

Un alt aspect ce a format obiect de analiză în fața Curții Constituționale în jurisprudența sa a vizat existența legitimării procesuale active a administratorului special, în calitatea acestuia de reprezentant al debitorului, în vederea atacării hotărârii adunării creditorilor.

Analiza dispozițiilor art. 48 alin. (7) din Legea nr. 85/2014, care constituie sediul materiei atunci când ne referim la hotărârea adunării creditorilor, relevă ideea că legiuitor nu a conferit, expres, administratorului special legitimare procesuală activă, în calitatea acestuia de reprezentant al debitorului, în vederea atacării respectivei hotărâri.

Problema legitimării procesuale active în vederea atacării hotărârii adunării creditorilor a constituit obiectul unui control de constituționalitate, iar prin decizia pronunțată, Curtea Constituțională¹⁹ a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (7) din Legea nr. 85/2006²⁰ privind procedura insolvenței. Menționăm că, deși controlul de constituționalitate a vizat textul din reglementarea Legii nr. 85/2006, considerentele și statuările instanței de contencios constituțional sunt de actualitate și pe legea în vigoare la acest moment.

Dispozițiile constituționale pretins a fi fost încălcate în cauză sunt cele ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 124, „Înfăptuirea justiției”.

Curtea Constituțională a evidențiat, în considerentele deciziei pronunțate, cu privire la constituționalitatea art. 14 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, raportat la art. 21 din Constituție, că aceste prevederi stabilesc dreptul creditorilor care au

¹⁸ Decizia nr. 55 din 27 ianuarie 2011, M. Of., nr. 242 din 7 aprilie 2011.

¹⁹ Decizia Curții Constituționale nr. 367 din 25 martie 2010, M. Of. nr. 335 din 20 mai 2010.

²⁰ Dispozițiile art. 14 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 se regăsesc în art. 48 alin. (7) din Legea nr. 85/2014.

votat împotriva adoptării hotărârii adunării creditorilor și au cerut consemnarea acestui fapt în procesul-verbal al adunării, precum și al creditorilor care au lipsit justificat de la adunare de a solicita judecătorului-sindic desființarea hotărârii pe care aceștia o consideră nelegal adoptată.

S-a subliniat că, în condițiile în care hotărârile luate în adunarea creditorilor privesc realizarea intereselor legitime ale acestora, în mod colectiv, în vederea recuperării creanțelor lor, numai aceștia justifică un interes și, implicit, calitate procesuală activă în declanșarea controlului de legalitate a respectivelor hotărâri, efectuat de judecătorul-sindic.

Pornind de la aceste argumente, Curtea Constituțională a reținut că, dispozițiile art. 14 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 nu creează o poziție privilegiată creditorilor în detrimentul administratorului special, reprezentant al debitorului, ci reprezintă exclusiv o garanție a asigurării echilibrului între persoane cu interese contrare, prin determinarea cadrului legal de exercitare a drepturilor lor legitime.

2.2. Reperete extrase din jurisprudența Înaltei Curți asupra cadrului legal și limitelor în care pot fi exercitate drepturile conferite administratorul special

Într-o decizie de speță, Înalta Curte²¹ a invocat - *ex officio* - excepția lipsei calității de reprezentant al recurente A. S.A., a administratorului special E.

Sub aspectul situației de fapt, vorbim de o acțiune promovată pe calea dreptului comun la data de 26 septembrie 2016 și înregistrată pe rolul Tribunalului București, Secția a VI-a civilă, prin care reclamanta A. S.A., prin administrator special E. și prin lichidator judiciar B. S.P.R.L., a chemat în judecată pe pârâta Compania Națională C. S.A., solicitând instanței ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să o oblige pe pârâtă la acoperirea prejudiciului ce i l-a cauzat, în sumă de 467.057.924,56 lei, reprezentând beneficiul nerealizat ca urmare a acțiunilor presupusei acesteia, D., care, în calitate de director comercial al pârâtei și membru în comisia de licitație, pe parcursul derulării procedurii nr. 93/1398 din 4 iunie 2002 de licitație internațională publică deschisă pentru vânzarea a 60 de locomotive reparate, funcționale, organizată de C. S.A. prin intermediul Bursei Române de Mărfuri și adjudecată de reclamantă, potrivit Hotărârii nr. 3 din 04 iulie 2002 a comisiei de licitație, a făcut imposibilă încheierea contractului de vânzare-cumpărare, în condițiile în care reclamanta îndeplinea criteriile din documentația de atribuire.

Temeiul de drept invocat l-au constituit dispozițiile art. 998, art. 1000, art. 1073 și art. 1084 C. civ. de la 1864 și art. 28 C. proc. pen.

Prin sentința civilă nr. 509 din 15 februarie 2017, Tribunalul București, Secția a VI-a civilă a admis excepția autorității de lucru judecat și a respins acțiunea

---

²¹ Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția a II-a civilă, Decizia nr. 1272 din 11 iunie 2019, accesibilă la adresa <https://www.scj.ro/1093/Detalii..jurisprudenta?customQuery%5B0%5D.Key=id&customQuery%5B0%5D.Value=158174#highlight=>, accesată la 20 octombrie 2023.

formulată de reclamanta A. S.A., prin administrator special E. și lichidator judiciar B. S.P.R.L. împotriva pârâtei C. S.A. pentru autoritate de lucru judecat.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamanta A. S.A., prin administrator special E. și prin lichidator judiciar B., criticând-o pentru netemeinicie și nelegalitate, care a fost respins ca nefondat prin decizia civilă nr. 1249 din 14 septembrie 2017, Curtea de Apel București.

Ulterior, decizia nr. 1249/2017 a fost atacată cu recurs de reclamanta A. S.A., prin administrator special E. și prin lichidator judiciar B. S.P.R.L., invocându-se motivul de nelegalitate prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ.

Menționăm că Înalta Curte a invocat, din oficiu, excepția lipsei calității de reprezentant al recurenteii a administratorului special E, pe care a admis-o cu următoarele argumente.

Înalta Curte a reținut că, la data declarării recursului, respectiv la 16 noiembrie 2017, recurenta era reprezentată prin lichidator judiciar B. S.P.R.L., situație similară celei de la data promovării acțiunii introductive, respectiv de la 26 septembrie 2016.

S-a subliniat că, potrivit art. 80 alin. (1) C. proc. civ., părțile pot să exercite drepturile procedurale personal sau prin reprezentant, reprezentarea putând fi legală, convențională sau judiciară.

S-a notat că, în speță, împotriva recurenteii a fost deschisă procedura generală a insolvenței prin încheierea din 20 mai 2011, pronunțată de Tribunalul București, Secția a VII-a civilă în dosarul nr. x/3/2011, iar prin sentința civilă nr. 6076 din 14 iunie 2013 s-a hotărât intrarea acesteia în faliment, prin procedura generală, rezultă că procedura este guvernată de Legea nr. 85/2006, reprezentarea în cauză fiind stabilită prin actul normativ menționat, așadar fiind legală.

Astfel, conform art. 3 pct. 26 din Legea nr. 85/2006²², „*administratorul special este reprezentantul desemnat de adunarea generală a acționarilor/asociaților debitorului, persoană juridică, împuternicit să efectueze în numele și pe contul acestuia actele de administrare necesare în perioadele de procedură când debitorului i se permite să își administreze activitatea și să le reprezinte interesele în procedură pe perioada în care debitorului i s-a ridicat dreptul de administrare*”, iar conform pct. 28 al aceluiași articol „*lichidatorul este persoana fizică sau juridică, practician în insolvență, autorizat în condițiile legii, desemnată să conducă activitatea debitorului și să exercite atribuțiile prevăzute la art. 25 în cadrul procedurii falimentului, atât în procedura generală, cât și în cea simplificată.*”

Totodată, potrivit art. 24 alin. (1) din aceeași lege, „în cazul în care dispune trecerea la faliment, judecătorul-sindic va desemna un lichidator, aplicându-se, în mod corespunzător, dispozițiile art. 19, 21, 22, 23 și ale art. 102 alin. (5)”, iar alin. (2) al aceleiași norme prevede că „*atribuțiile administratorului judiciar încetează la momentul stabilirii atribuțiilor lichidatorului de către judecătorul-sindic.*”

---

²² Dispozițiile art. 3 pct. 26 din Legea nr. 85/2006 se regăsesc în art. 5 pct. 4 din Legea nr. 85/2014.

În cuprinsul art. 25 lit. b) și c) Legea nr. 85/2006²³ sunt prevăzute expres două dintre atribuțiile principale ale lichidatorului judiciar, respectiv: „*conducerea activității debitorului și introducerea de acțiuni pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor, precum și a unor transferuri cu caracter patrimonial, a unor operațiuni comerciale încheiate de debitor și a constituirii unor garanții acordate de acesta, susceptibile a prejudicia drepturile creditorilor.*”

Pornind de la situația de fapt din dosar, prin raportare la dispozițiile legale anterior evocate s-a constatat că, la momentul promovării prezentei căi extraordinare de atac, recurenteii îi fusese desemnat un lichidator, în persoana B. S.P.R.L. S-a notat că, demersul judiciar inițiat nu tinde la ocrotirea intereselor creditorilor debitoarei, în numele căror ar fi putut acționa administratorul special, ci la ocrotirea intereselor debitoarei însăși, context în care rezultă că recurenta nu putea fi reprezentată legal în mod valabil decât de lichidator, așa cum atestă normele precitate.

În consecință, analizând excepția invocată *ex officio* din perspectiva textelor legale evocate, care definesc instituțiile administratorului special, pe cele ale lichidatorului și enumeră atribuțiile stabilite de legiuitor în sarcina fiecăreia, instanța supremă a concluzionat că administratorul special E. nu are calitate de reprezentant legal al recurenteii-reclamante A. S.A. în recursul pendinte, context în care a admis excepția lipsei calității de reprezentant a acestuia și a anulat recursul declarat de recurentă, prin administrator special, în baza art. 493 alin. (5), raportat la art. 80 alin. (1) C. proc. civ., coroborat cu art. 3 pct. 26 și 28, art. 24 alin. (1) și (2) și art. 25 lit. b) și c) din Legea nr. 85/2006. În această cauză Înalta Curte a analizat, pe fond, doar recursul declarat de recurenta- reclamantă A. S.A., prin lichidator judiciar B. S.P.R.L., apreciind că acesta din urmă are calitatea de reprezentant legal al debitoarei.

Menționăm că, anumite aspecte/chestțiuni referitoare la exercitarea atribuțiilor administratorului judiciar/ lichidator judiciar din perspectiva limitelor verificărilor pe care acesta le poate realiza, atunci când verifică declarațiile de creanță depuse în procedură, au constituit obiect de analiză al Înaltei Curți de Casație și Justiție²⁴ care - într-o primă decizie pronunțată - a stabilit, în interpretarea dispozițiilor art. 105 alin. (1) și (2) și art. 106 din Legea nr. 85/2014, că administratorul/lichidatorul judiciar nu are atribuția de a verifica, pe fond, creanțele bugetare constatate prin titluri executorii, contestate în termenul legal în fața instanței specializate.

În considerentele acestei decizii se menționează următoarele: „rezultă din reglementarea expresă și obligatorie a acțiunii în contencios administrativ fiscal, prin art. 126 alin. (6) din Constituția României, potrivit căruia controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ, este garantat, cu excepția celor care privesc raporturile cu Parlamentul, precum și a actelor de comandament cu caracter militar și, respectiv,

---

²³ Dispozițiile art. 25 lit. b) și c) din Legea nr. 85/2006 se regăsesc în art. 58 lit. f) și h) din Legea nr. 85/2014.

²⁴ ICCJ, HP - decizia nr. 11 din 18 aprilie 2016, M. Of. nr. 436 din 10 iunie 2016.

a procedurii reglementate de art. 208 din Codul de procedură fiscală”.

S-a stabilit, pe această cale, că verificarea legalității²⁵ unei creanțe fiscale cuprinse într-un titlu executoriu nu poate fi efectuată decât în condițiile reglementate de legislația specială²⁶, respectiv Codul de procedură fiscală, iar nu în cadrul procedurii insolvenței, supusă unei alte reglementări legale speciale.

În legătură tot cu această atribuție a administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar, de a verifica creanțele declarate în procedura specială, Înalta Curte de Casație și Justiție²⁷ a decis că, acest organ al procedurii poate analiza întinderea creanței constatate printr-un titlu de creanță contestat în condițiile și procedura prevăzută de lege, verificând dacă respectiva creanță include creanțe bugetare născute anterior momentului deschiderii procedurii de insolvență sau ulterior, această activitate nefiind suprapusă controlului de legalitate al instanței de contencios administrativ și fiscal, chiar dacă, în final, este posibil ca întinderea creanței bugetare, înscrisă într-un titlu de creanță contestat, să fie modificată.

Înalta Curte a evidențiat că: „(...) aspecte care țin de stingerea parțială sau totală a creanței ori de intervenirea prescripției extinctive, caracterul contestat al creanței ori tardivitatea depunerii acesteia se înscriu în sfera atribuțiilor de verificare pe care le realizează practicianul în insolvență. Acesta are obligația de a efectua o cercetare amănunțită a fiecărei cereri de admitere, în vederea stabilirii legitimității, valorii exacte și priorității fiecărei creanțe în parte, potrivit dispozițiilor art. 106 alin. (1) din Legea nr. 85/2014.”

De precizat că, în îndeplinirea atribuției vizând stabilirea legitimității creanței, administratorul/lichidatorul judiciar nu se pronunță asupra valabilității documentelor în baza cărora creditorul solicită înscrierea acesteia, întrucât, așa cum s-a precizat anterior, aceasta ar reprezenta o examinare pe fond și o substituie în atribuțiile puterii judecătorești. Sub acest aspect, administratorul judiciar sau lichidatorul, după caz, verifică doar existența și îndeplinirea cerințelor minimale pentru ca actul exhibit să constituie fundament al cererii de creanță.

Prin urmare, în lipsa unei enumerări exhaustive a competențelor ce intră în sfera verificărilor pe care le realizează administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar, după caz, în privința creanțelor bugetare constatate prin titluri executorii, contestate sau necontestate în termenele prevăzute de legi speciale, acesta poate și este obligat să examineze creanțele sub toate aspectele care nu vizează legalitatea măsurii de impunere fiscală²⁸, care intră în competența exclusivă a instanțelor de contencios administrativ și fiscal.

---

²⁵ Mai multe detalii referitoare la procedura contestării actelor emise de organele fiscale a se vedea: I.M. Costea, *Drept financiar. Note de curs*, ed. a VIII-a, Editura Hamangiu, București, 2023, p. 423-444; N. Al. Ceslea *Procedura administrativă prealabilă sesizării instanței de contencios administrativ*, Editura Hamangiu, București, 2023, p. 173-176.

²⁶ I.M. Costea, *Controlul fiscal. Comentarii practice*, Editura Hamangiu, București, 2017, p. 79-225.

²⁷ ICCJ, HP - decizia nr. 53 din 18 iunie 2018, M. Of. nr. 930 din 5 noiembrie 2018.

²⁸ Mai multe detalii legate de contenciosul raporturilor de drept fiscal a se vedea în I.M. Costea, *Contenciosul financiar și fiscal. Note de curs*, Editura Hamangiu, București, 2022, pp. 157-253.

3. Atribuțiile administratorului special în procedură

Astfel cum am arătat și în cele ce preced, administratorul special are doar calitatea de participant la procedura insolvenței, fără a putea fi considerat organ care aplică procedura, cum este, spre exemplu, cazul administratorului judiciar/lichidatorului judiciar. De asemenea, administratorul special nu este reprezentantul debitorului în insolvență, ci este reprezentantul asociaților/acționarilor debitorului.

Prima observație care se impune este aceea că, administratorul special își exercită activitatea de administrare a debitorului insolvent atunci când acesta se află în procedura de reorganizare și sub condiția ca debitorul să își păstreze dreptul de administrare. În ceea ce privește activitatea de administrare a debitorului, aceasta se desfășoară strict sub supravegherea administratorului judiciar.

În doctrina²⁹ de specialitate s-a menționat că, acestui participant i se recunosc două tipuri de atribuții conferite de lege:

– cea de participant la procedură, având rolul de a reprezintă în procedură interesele asociaților sau acționarilor debitorului, atribuție prevăzută art. 5 alin. (1) pct. 4 din Legea nr. 85/2014;

– cea de a conduce și administra activitatea debitorului, cât timp acesta are dreptul de administrare, atribuție prevăzută art. 56 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2014.

Menționăm că alți autori³⁰ împart atribuțiile administratorului special în două tipologii: atribuții de conducere și administrare a activității debitorului cât timp acestuia nu i s-a ridicat dreptul de administrare și, respectiv, atribuții procedurale.

3.1. Atribuțiile administratorului special în procedură - art. 56 din Legea nr. 85/2014

Principalele atribuții ale administratorului special sunt menționate expres de legiuitor în cuprinsul art. 56 din Legea nr. 85/2014, text ce constituie sediul materiei.

În acest sens, alin. (1) al art. 56 din Legea nr. 85/2014, stipulează că administratorul special are următoarele atribuții: „a) participă, în calitate de reprezentant al debitorului, la judecarea acțiunilor prevăzute la art. 117 - 122 ori a celor rezultând din nerespectarea art. 84; b) formulează contestații în cadrul procedurii reglementate de prezenta lege; c) propune un plan de reorganizare; d) administrează activitatea debitorului, sub supravegherea administratorului judiciar, după confirmarea planului, doar în situația în care nu i s-a ridicat debitorului dreptul de administrare; e) după intrarea în faliment, participă la inventar, semnând actul, primește raportul final și situația financiară de închidere și participă la ședința convocată pentru soluționarea obiecțiunilor și aprobarea raportului; f) primește notificarea închiderii procedurii. (2) După ridicarea dreptului de administrare, debitorul este reprezentat de

---

²⁹ R. Bufan, C.N. Savu, M. Sărăcuț, A. Buta, F. Iancu Moțu și A. Deli-Diaconescu, în R. Bufan, A. Deli-Diaconescu și M. Sărăcuț (coord.), *Tratat practic (...) op. cit.*, p. 371.

³⁰ N. Țândăreanu, *Codul insolvenței (...) op. cit.*, p. 203.

administratorul judiciar/lichidatorul judiciar, care îi conduce și activitatea de afaceri, iar mandatul administratorului special va fi redus la a reprezenta interesele acționarilor/asociaților/membrilor.

Prima atribuție a administratorul special, este cea înserată la lit. a) a alin. (1) de la art. 56 din Legea nr. 85/2014, și vizează participarea, în calitate de reprezentant al debitorului, la judecarea acțiunilor prevăzute la art. 117 - 122 ori a celor rezultând din nerespectarea art. 84.

În legătură cu această primă atribuție conferită de legiuitor, se impune o precizare/observație, respectiv aceea că în acțiunile ce au ca obiect anularea actelor frauduloase, administratorul special are calitatea de reprezentant al debitorul, iar acesta din urmă ocupă doar poziția procesuală de pârât.

În consecință, legiuitorul a urmărit să îi recunoască/asigure acestuia un drept propriu la apărare.

Din acest considerent, a reglementat legal și modalitatea în care urmează să fie realizată reprezentarea debitorului insolvent în ipoteza în care nu s-a reușit desemnarea unui administrator special în procedură. Astfel, pentru soluționarea acțiunilor prevăzute la art. 117 - 122 ori a celor rezultând din nerespectarea art. 84, debitorul va fi reprezentat de un curator special desemnat dintre organele de conducere statutare aflate în exercițiul funcțiunii la data deschiderii procedurii. Desemnarea se va face de către judecătorul-sindic în camera de consiliu și fără citarea părților. În cazul în care ulterior adunarea generală a asociaților/acționarilor/membrilor alege un administrator special, acesta va prelua procedura în stadiul în care se găsește la data desemnării.

Potrivit opiniei exprimate în doctrină³¹, administratorul special nu are calitate procesuală activă în promovarea unor astfel de acțiuni, singurele demersuri procesuale ale acestuia fiind circumscrise doar apărării drepturilor debitorului, respectiv depunerea întâmpinării, propunerea de probe și exercitarea căii de atac a apelului împotriva hotărârii pronunțate de judecătorul sindic prin care s-ar admite acțiunea având ca obiect anularea actelor frauduloase.

Legitimarea procesuală activă în vederea promovării acțiunilor în anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor, este prevăzută expres de legiuitor, în principal, în sarcina administratorul judiciar/lichidatorul judiciar, astfel cum rezultă expres din art. 118 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, fiind stabilit și un termen de introducere a acestora, respectiv un an de la data expirării termenului stabilit pentru întocmirea raportului prevăzut la art. 97, dar nu mai târziu de 16 luni de la data deschiderii procedurii.

Observăm că legiuitorul a ales să recunoască și o legitimare procesuală activă subsecventă în promovarea acțiunilor în anularea actelor frauduloase, fie în favoarea comitetul creditorilor, fie a creditorul care deține mai mult de 50% din valoarea creanțelor înscrise la masa credală, care devine operantă doar în cazul în care administratorul judiciar/lichidatorul judiciar decide să nu investească instanța cu o asemenea acțiune.

---

³¹ St. D Cărpenaru, M.A. Hotca, V. Nemeș, *Codul insolvenței comentat*, Editura Universul Juridic, București, 2014, p. 163.

Într-o decizie de speță³², instanța de control judiciar a respins calea de atac declarată de debitoare, prin administrator special și a menținut sentința judecătorului sindic prin care a fost admisă cererea formulată de administrator judiciar al debitoarei, în contradictoriu cu pârâții debitoarea, prin administrator special, și societatea D.A. SRL, dispunându-se anularea transferului de drepturi patrimoniale (contractului de vânzare cumpărare a unui fond de comerț, autentificat sub nr. xxx/09.04.2012 la BNP xx) și reîntoarcerea bunurilor în patrimoniul debitoarei, iar în cazul în care bunurile nu se mai află în posesia pârâtei D.A. SRL a fost obligată această din urmă pârâtă la restituirea valorii bunurilor la data transferului.

S-a reținut că, pentru a determina incidența art. 80 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006³³, este necesară îndeplinirea următoarelor condiții: actul să fie încheiat în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii și să existe intenția tuturilor părților implicate în acestea de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditorii sau de a le leza în orice alt fel drepturile.

S-a reținut că procedura insolvenței generale împotriva debitoarei s-a deschis în baza sentinței civile nr. 1198/02.07.2013 a Tribunalului Iași, context în care actul de vânzare cumpărare din data de 09.04.2012 este încheiat în perioada suspectă.

Pentru a fi fraudulos, actul trebuie să fie încheiat cu rea credință, cu intenția de a leza drepturile unei persoane, de a provoca altuia o pagubă, în cauză reclamantul invocând că a fost stabilit unui preț de vânzare mult sub prețul real al bunului înstrăinat, ceea ce a generat prejudicierea creditorilor, în contextul în care nu au mai fost identificate alte bunuri în patrimoniul debitoarei, care să poată fi valorificate în procedură.

Conform art. 80 al. (1) lit. c) din lege, reclamantul este ținut a proba că actul s-a încheiat în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii, cu intenția tuturilor părților implicate de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditorii sau de a le leza drepturile. Prima condiție este evident întrunită în cauză. Frauda există - în cazul acestui text de lege - dacă cumpărătorul cunoștea starea de insolvență a debitorului în momentul încheierii actului.

Referitor la intenția comună a tuturilor părților contractante de a sustrage bunul de la urmărire, instanța a apreciat că aceasta rezultă din împrejurarea că, în timpul soluționării cererii de deschidere a procedurii insolvenței, care a avut loc la data de 02.06.2013 (în condițiile în care prima cerere de deschidere a procedurii insolvenței a fost înregistrată la data de 02.04.2009, cauza parcurgând mai multe etape de judecată, urmare a desființării de două ori a sentințelor de deschidere a procedurii), administratorul statutar al debitorului a efectuat vânzarea fondului de comerț al farmaciei cu sediul în str. X din Iași, către o societate care avea sediul comun cu cel al cumpărătorului și cu domiciliul administratorilor legali ai debitoarei și care cunoștea, fără îndoială, situația financiară a ambelor părți implicate în tranzacțiile efectuate. S-a constatat din probatoriile depuse că, societatea care a

---

³² C.A. Iași – Secția Civilă, decizia civilă nr. 596 din 15 Septembrie 2014, nepublicată.

³³ În actuala reglementare, dispozițiile referitoare la anularea actelor frauduloase încheiate de debitoare se regăsesc în art. 117- 122 din Legea nr. 85/2014.

cumpărat bunul, avea sediul, la momentul încheierii tranzacției, la aceeași adresă cu sediul vânzătoarei. Mai mult, la aceeași adresă figurau și domiciliile administratorilor societății vânzătoare, iar administratorul societății cumpărătoare avea domiciliul în aceeași clădire, la un apartament vecin.

Cu privire la cea de-a doua condiție, a fraudării creditorilor, art. 85 al. (3) din Legea insolvenței instituie o prezumție relativă de fraudă, pe care debitorul nu a înlăturat-o.

S-a evidențiat că actul este unul fraudulos încheiat, întrucât, dincolo de faptul că momentul perfectării sale se plasează în perioada în care societatea înregistrează o creștere accentuată a datoriilor (conform indicatorilor financiari pe anii 2009-2011, anexe la raportul cauzal), acesta s-a încheiat între societăți care aveau același sediu, intenția fiind evidentă de a sustrage bunul de la urmărirea creditorilor.

A doua atribuție conferită de legiuitor, administratorul special este cea de a formula contestații în cadrul procedurii reglementate de prezenta lege și apare expres menționată la lit. b) a alin. (1) al art. 56 din Legea nr. 85/2014.

Legiuitorul a ales să ofere administratorului special o serie de pârghii legale pentru a se putea implica activ în procedură, dispoziția legală aflată în analiză vizând toate tipurile de contestații ce pot fi promovate în cadrul procedurii insolvenței, o pondere deosebită având-o, în practică, atât contestațiile împotriva tabelelor de creanță cât și cele formulate împotriva măsurilor luate de practicianul în insolvență desemnat în procedură.

Uzând de aceste căi legale specifice procedurii insolvenței, administratorul special are posibilitatea de a obține clarificarea unor chestiuni legate de pasivul debitoarei sau a unor alte aspecte vizând buna desfășurare a procedurii.

Referitor la posibilitatea de a formula contestații față de tabelul preliminar de creanțe, observăm că legiuitorul menționează expres, în cuprinsul art. 111 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, persoanele cărora le conferă calitate procesuală activă în efectuarea acestui demers, respectiv debitorul, creditorilor și al oricărei alte părți interesate.

Mai mulți doctrinari³⁴ susțin ideea că, deși prin intermediul dispozițiilor art. 111 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 legiuitorul a conferit calitate procesuală activă debitorul, în a formula contestație împotriva tabelului preliminar, acesta va promova efectiv contestația prin administratorul special, acesta din urmă acționând în exercitarea atribuției prevăzute de art. 56 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2014.

Facem timiteră la o decizie de speță³⁵, unde instanța de apel a reținut că împotriva tabelului preliminar al creanțelor a formulat contestație, la data de

³⁴ D.D. Moțiu, F. Moțiu, C.A. Susanu și F.I. Moțu, în R. Bufan, A. Deli-Diaconescu și M. Sărăcuț (coord.), *Tratat practică (...) op. cit.*, p. 504; N. Țândăreanu, *Codul insolvenței comentat (...) op. cit.*, p. 406; Al.-Ș. Rățoi în Gh. Piperea (coord.), autori Al.-Ș. Rățoi, I. Sorescu, Al.-P. Dimitriu, C. Antonache, R. Dan, L. Hagi, *Codul insolvenței Art.1-203. Note. Corelații. Explicații*, Editura C.H. Beck, București, 2017, p. 602.

³⁵ C.A. Iași – Secția Civilă, decizia civilă nr. 89 din 28 februarie 2019, în *Revista Română de Jurisprudență*, nr. 3/2020, p. 129-134.

20.06.2017, chiar debitorul, prin administratorul special și prin reprezentant convențional, avocat ales (împuternicire datată 19.06.2017).

În condițiile în care, ulterior momentului înregistrării contestației, a intervenit decesul administratorul special, instanța de fond a invocat excepția lipsei dovezii calității de reprezentant a administratorului special decedat, a acordat termen pentru desemnarea unui alt administrator special, pentru ca, în final, să dispună anularea contestației debitorului, reținând că nu a fost urmată procedura de desemnare a unui nou administrator special iar judecătorul sindic nu se poate substitui voinței societății.

În considerentele deciziei instanței de apel s-au constatat două chestiuni de maximă importanță, respectiv că în cauză, nu a fost negată calitatea de reprezentant convențional a avocatului semnatar al contestației introductive și că administratorul special a fost, totodată, și unicul acționar al societății debitoare.

Pornind de la dispozițiile exprese ale art. 52 din Legea nr. 85/2014, administratorul special va fi ales de către adunarea generală a asociaților/acționarilor/membrilor debitorului, context în care Curtea a constatat că, în cazul de față nu mai este posibilă întrunirea unei astfel de adunări pentru desemnarea administratorului special, deoarece acționarul unic a decedat.

Instanța de apel a notat că persoana juridică care a formulat contestația la tabelul preliminar a rămas pe parcursul judecării fără reprezentant legal.

În raport de situația de fapt particulară a cauzei dedusă judecării, instanța de control judiciar a apreciat că decesul administratorului special al debitorului, după desemnarea sa, nu poate avea drept urmare reținerea unei „lipse” a dovezii calității de reprezentant și, în consecință, aplicarea sancțiunii anulării contestației, în temeiul art. 82 C. pr. civ.

Considerentul furnizat de instanța de apel a fost că decesul administratorului special nu poate conduce la anularea actelor valabil efectuate, cât timp reprezentantul debitorului a avut această calitate la momentul îndeplinirii respectivelor acte. Analizând dispozițiile conținute de art. 82 C. pr. civ., instanța de control a relevat că „textul vorbește despre existența unei „lipse” (lipsa calității de reprezentant a celui care a acționat în numele debitorului), pe care legiuitorul o leagă, ca și reper temporal, de momentul îndeplinirii unui act de procedură, care se suprapune, în cauza de față, cu momentul formulării contestației”.

S-a evidențiat că, reprezentarea debitorului pe parcursul judecării este realizată, în acest context, de reprezentantul convențional al debitorului, respectiv de avocat, mandatul dat acestuia, de către debitor (prin administratorul special), nefiind revocat sau încetat prin vreun alt mod.

În fapt, contestația la tabel a fost semnată de avocat, în numele debitorului.

Contrar celor notate de judecătorul sindic (care invocând art. 56 C. pr. civ. a reținut că administratorul special și-a pierdut capacitatea de folosință, nemaiputând să stea în judecată), Curtea a subliniat că partea care stă în judecată este debitorul, și nu administratorul special.

Pornind de la această statuare, instanța de apel a notat/evidențiat următoarele: „împrejurarea care a generat pierderea reprezentantului legal de către

debitor, ca urmare a decesului acestuia, nu are drept rezultat anularea actelor îndeplinite valabil de acest reprezentant, anterior decesului, și nu poate împiedica debitorul să stea în continuare în judecată, ca și reclamant, cât timp dreptul la acțiune corect exercitat, nu este afectat prin moartea reprezentantului legal”. Concluzia instanței de apel a fost că, „acest deces are drept consecință încetarea mandatului administratorului special, iar în ceea ce privește reprezentarea debitorului în proces, aceasta este asigurată de reprezentantul convențional până la revocarea mandatului acestuia din urmă, de noul reprezentant legal al debitorului”.

Un alt demers ce poate fi întreprins de administratorul special în considerarea legitimării procesuale active conferite de *art. 56 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2014*, îl reprezintă contestația împotriva raportul privind cauzele și împrejurările care au dus la apariția stării de insolvență, întocmit de practicianul în insolvență desemnat în procedură. Menționăm că, în respectarea exigențelor *art. 58 alin. (1) lit. b) și art. 97 alin. (1) din Legea nr. 85/2014*, administratorului/lichidatorul judiciar are obligativitatea întocmirii raportul privind cauzele și împrejurările care au dus la apariția stării de insolvență, dar și a supunerii acestuia, spre aprobare, judecătorului-sindic.

În ipoteza în care împotriva acestui raport se promovează o contestație, judecătorul sindic are obligația de a verifica dacă raportul conține toate elementele prevăzute de lege și dacă este întocmit în conformitate cu prevederile legale și, doar în cazul în care, din punct de vedere al legalității, acesta nu este întocmit corespunzător sau este incomplet, instanța urmează să dispună refacerea sau completarea acestuia.

Se impune precizarea că intră în cenzura/analiza judecătorului-sindic doar chestiunile de nelegalitate în legătură cu modalitatea în care a fost întocmit raportul, concluzie care se fundamentează pe argumentul că instanța are putere de apreciere deplină cu privire la modalitatea în care practicianul în insolvență își îndeplinește atribuțiile, astfel cum impun și dispozițiile *art. 45 alin. (2) din Legea nr. 85/2014*, potrivit cărora: „atribuțiile judecătorului-sindic sunt limitate la controlul judecătoresc al activității administratorului judiciar și/sau al lichidatorului și la procesele și cererile de natură judiciară aferente procedurii insolvenței”.

O altă atribuție conferită de legiuitor administratorul special este și cea de la *lit. c) a alin. (1) al art. 56 din Legea nr. 85/2014*, respectiv de a *propune un plan de reorganizare*.

Remarcăm că procedura insolvenței comportă o serie de particularități față de un litigiu de drept comun, în sensul că, după momentul pronunțării hotărârii prin care se dispune deschiderea, acesta urmează a se desfășura secvențial, iar în funcție de particularitățile unice ale fiecărei secvențe din procedura specială în analiză, legiuitorul a ales să stabilească/ prevadă/ menționeze și un cadru procesual distinct.

Ca atare, pentru toate acțiunile și contestațiile ce pot fi promovate în cadrul fiecărei etape din procedură, vorbim atât de persoanele care au legitimare procesuală de a declanșa acest demers cât și de sfera persoanelor cărora legea specială le permite participarea la o astfel de etapă din procedură.

Menționăm că, pentru ipoteza în care s-ar decide promovarea unui control de legalitate cu privire la hotărârea adunării creditorilor, demersul în discuție poate fi inițiat exclusiv de persoanele avute în vedere de dispoziția legală.

În acest sens reglementarea conținută în art. 48 alin. (7) din Legea nr. 85/2014 prevede că: *„Hotărârea adunării creditorilor poate fi anulată de judecătorul-sindic pentru nelegalitate, la cererea creditorilor care au votat împotriva luării hotărârii respective și au făcut să se consemneze aceasta în procesul-verbal al adunării, precum și la cererea creditorilor care au lipsit motivat de la ședința adunării creditorilor sau ale căror voturi nu au fost consemnate în procesul-verbal întocmit. Hotărârea, cu excepția celei prin care a fost desemnat, poate fi atacată, pentru motive de nelegalitate, și de administratorul judiciar/lichidatorul judiciar.”*

Se poate observa cu ușurință că legiuitorul a prevăzut punctul care sunt persoanele cărora a ales să le confere legitimitate procesuală activă în formularea acțiunii în anularea hotărârii adunării creditorilor, respectiv creditorii care au votat împotriva adoptării hotărârii și au cerut să se consemneze împotrivirea lor în procesul-verbal al ședinței, creditorii care au lipsit motivat de la ședință sau pe cei ale căror voturi nu au fost reținute în procesul-verbal al ședinței.

3.2. Atribuțiile administratorului special în procedura insolvenței

În afara atribuțiilor conferite expres de legiuitor în alin. (1) al art. 56 din Legea nr. 85/2014 administratorul special poate interveni și într-o serie de acțiuni/cereri care intră tot în competența de soluționare a judecătorului sindic, acestea fiind considerate/catalogate drept cereri „aferele procedurii insolvenței”.

În acest sens facem trimitere la dispozițiile art. 45 alin. (2) din Legea nr. 85/2014, text care menționează că, atribuțiile judecătorului-sindic sunt limitate la controlul judecătoresc al activității administratorului judiciar și/sau al lichidatorului judiciar și la procesele și cererile de natură judiciară aferente procedurii insolvenței. Atribuțiile manageriale aparțin administratorului judiciar ori lichidatorului judiciar sau, în mod excepțional, debitorului, dacă acestuia nu i s-a ridicat dreptul de a-și administra averea. Deciziile manageriale ale administratorului judiciar, lichidatorului judiciar sau debitorului care și-a păstrat dreptul de administrare pot fi controlate sub aspectul oportunității de către creditorii, prin organele acestora.

Prin intermediul primei teze, inclusă în alin. (2) al art. 45 din Legea nr. 85/2014, se subliniază ideea că judecătorul-sindic are exclusiv atribuții de natură jurisdicțională, controlând activitatea administratorului judiciar și/sau a lichidatorului și soluționând procesele și cererile de natură judiciară aferente procedurii insolvenței.

Referitor la cea de-a doua teză a aceluiași text putem spune că ea vine pentru a întări raționamentul enunțat în prima teză și de a realiza o delimitare a atribuțiilor jurisdicționale de cele manageriale. În acest mod este delimitată clar sfera persoanelor cărora le revin aceste atribuții manageriale, respectiv administratorului judiciar ori lichidatorului sau, în mod excepțional, debitorului, dacă acestuia nu i s-a ridicat dreptul de a-și administra averea.

În consecință, ori de câte ori judecătorul sindic este investit cu „procesele și cererile de natură judiciară aferente procedurii insolvenței”, lui îi revine competența de a tranșa respectivele litigii, iar o astfel de acțiune poate fi promovată și de o societate debitoare, prin administratorul său special.

În acest sens facem trimitere la o decizie din practica judiciară³⁶ în cuprinsul căreia s-a reținut că: „ (...) În mod eronat susține apelanta că acțiunea demarată de societatea debitoare, prin administratorul special, este o acțiune în pretenții pentru încasarea creanțelor debitorului. În realitate, prin acțiunea formulată s-a solicitat obligarea părților la deblocarea accesului la bunurile societății (stoc de marfă și mobilier) reținute de către acestea, în vederea ridicării acestor bunuri și valorificării lor în cadrul procedurii. Au fost invocate, în drept, prevederile art. 36 și art. 116 din Legea 85/2006.

Instanța de apel a făcut trimitere la dispozițiile art. 11 alin. (1) din Legea nr. 85/2006³⁷ care enumeră principalele atribuții ale judecătorului-sindic, dar și la prevederile alin. (2) conform cu care atribuțiile judecătorului-sindic sunt limitate la controlul judecătoresc al activității administratorului judiciar/lichidatorului și la procesele și cererile de natură judiciară aferente procedurii insolvenței.

S-a notat că, din coroborarea acestor prevederi, se desprinde ideea că legea nu oferă o enumerare exhaustivă a tuturor atribuțiilor judecătorului-sindic, limitele competenței acestuia fiind trasate de alin. (2), care prevede competența acestuia în ceea ce privește toate procesele și cererile aferente procedurii insolvenței. Or, cererea societății debitoare prin care se urmărește întregirea activului acesteia constituie, în mod cert, o cerere aferentă procedurii insolvenței.

Din moment ce art. 2 din Legea nr. 85/2006³⁸ prevede că scopul reglementării este instituirea unei proceduri colective pentru acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvență, în vederea îndeplinirii acestui scop, este necesară efectuarea operațiunilor de inventariere a patrimoniului societății și demararea tuturor demersurilor necesare pentru recuperarea bunurilor care nu se afla în posesia debitoarei.

S-a constatat că, din această perspectivă, cererea formulată este, în mod evident, o cerere aferentă procedurii insolvenței, de competența teritorială exclusivă a tribunalului în a cărui circumscripție se află sediul debitorului, potrivit art. 120 Cod de procedura civilă, respectiv a judecătorului-sindic din cadrul tribunalului respectiv, căruia i-a fost repartizată aleatoriu cauza, potrivit art. 9 și 11 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

---

³⁶ C. A. Oradea – Secția a II – a Civilă de Contencios Administrativ și Fiscal decizia civilă nr. 123 din 23 aprilie 2015, publicată pe site-ul <http://www.rolii.ro/hotarari/589a3736e49009742f002059>, accesat la 19 octombrie 2023.

³⁷ În reglementarea Legea nr. 85/2014, dispozițiile referitoare la atribuțiile judecătorului sindic se regăsesc în art. 45.

³⁸ În reglementarea Legea nr. 85/2014, dispozițiile referitoare la scopul legii se regăsesc tot în art. 2.

Raportat la aceste considerente, s-a reținut ca nefondată excepția de necompetență materială și teritorială a Tribunalului B., și ca neîntemeiat acest motiv de apel.

3.3. Atribuțiile administratorului special în afara procedurii insolvențe – dreptul comun

Referitor la acțiunile formulate pe calea dreptului comun, putem observa că legitimarea procesuală conferită administratorului special este în strânsă legătură cu obiectul cauzei pe care acesta alege să îl deducă judecății.

Ca regulă generală, legiuitorul i-a conferit acestui participant la procedură atribuții legate de acele pretenții care își au cauza în derularea unei proceduri speciale de insolvență, în care competența materială este dată de lege în sarcina judecătorului-sindic.

Cu toate acestea, pot exista situații când pretenția concretă dedusă judecății nu se regăsește enumerată în niciuna din situațiile art. 56 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, pentru a putea atrage competența de soluționare a cauzei în favoarea judecătorului-sindic, litigiul urmând a fi deferit instanței de drept comun.

În acest sens într-o speță Curtea de apel³⁹ a fost investită cu soluționarea unui conflict negativ de competență ivit între Tribunalul Constanța, Secția a II-a civilă și Judecătoria Mangalia, cu privire la o acțiune având ca obiect pretenții, care își aveau fundamentarea pe răspunderea contractuală, temei de drept constituindu-l dispozițiile art. 1350 C. civ.

Din cuprinsul cererii de chemare în judecată introduse pe rolul Judecătoriei Mangalia s-a observat că reclamantul, în calitate sa de administratorul special al debitoarei „U.” S.A, a ales -ca modalitate procedurală - calea dreptului comun, în calitate de pârâți figurând cei doi acționari ai debitoarei insolvente.

Din perspectiva situației de fapt s-a notat că, prin încheierea nr. 979 din 9 august 2012, pronunțată de Tribunalul Constanța, secția a II-a civilă, s-a admis cererea debitorului „U.” S.A., iar în temeiul art. 32 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 a fost deschisă procedura insolvenței acestuia fiind desemnat administrator judiciar provizoriu, X S.P.R.L. pentru a îndeplini atribuțiile din procedură.

Ulterior, la data de 19 octombrie 2012 la sediul debitorului a fost convocată ședința adunării generale a acționarilor acestuia, având ca ordine de zi desemnarea administratorului special, ocazie cu care a fost întocmit un proces-verbal din cuprinsul căruia rezultă că au fost prezenți doi acționari, Societatea „T.” S.A., prin reprezentant, și N.B., asociați care, cu un procent de 79,23% din capitalul social al societății debitoare, au desemnat ca administrator special pe V.N.

---

³⁹ C.A. Constanța – Secția a II –a Civilă de Contencios Administrativ și Fiscal, sentința civilă nr. 33/CA din 8 iunie 2017, în articolul Dragoș C., *Administrator special. Pretenții derivate din calitatea de mandatar al acționarilor în cadrul procedurii insolvenței*, publicat la data de 24 aug. 2021 pe site-ul <https://www.universuljuridic.ro/administrator-special-pretentii-derivate-din-calitatea-de-mandatar-al-actionarilor-in-cadrul-procedurii-insolvenței/>, accesat la 19 octombrie 2023.

Totodată, s-a hotărât, cu majoritate de voturi (61,2% din capitalul social), ca retribuiția administratorului special să fie în sumă de 3.500 lei/lunar, net, sumă ce va fi suportată de acționari.

Conform dispozițiilor art. 18 din Legea nr. 85/2006, retribuiția administratorului special este suportată de cei doi acționari ai societății debitoare aflată în insolvență, acționari care la rândul lor sunt două persoane distincte, una persoană juridică reprezentată de o societate comercială, Societatea „T.” S.A., iar cea de a doua o persoană fizică, N.B.

A constatat curtea de apel că, potrivit susținerilor reclamantului, cei doi acționari nu s-au conformat propriilor manifestări de voințe, respectiv măsurii de a retribui administratorul special, motiv pentru care acesta din urmă a introdus la Judecătoria Mangalia cerere de chemare în judecată având ca obiect pretenții întemeiate pe răspunderea contractuală, astfel cum este reglementată de dispozițiile art. 1350 C. civ.

Deși acțiunea introductivă, astfel cum a fost dedusă judecății, își are cauza în derularea unei proceduri speciale de insolvență, în care competența materială este dată de lege în sarcina judecătorului-sindic din cadrul tribunalului de la sediul debitorului, pretenția concretă care este solicitată la plată nu se regăsește enumerată în niciuna din situațiile art. 18 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, pentru a putea îndreptați judecătorul-sindic la soluționarea acesteia.

În consecință s-a constatat că sunt operante dispozițiile de drept comun, respectiv art. 94 alin. (1) lit. k) din C. pr. civ., potrivit cu care judecătorii judecă în primă instanță orice alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 lei inclusiv, indiferent de calitatea părților, profesioniști sau neprofesioniști.

Cum pretenția astfel solicitată la plată este inferioară pragului maxim de 200.000 lei, în cauză nu s-a impus investirea tribunalului, în condițiile art. 95 pct. 1 C. pr. civ.

S-a evidențiat că, instanța de judecată nu poate ignora principiul disponibilității ce guvernează cererea de chemare în judecată formulată de reclamant, iar toate argumentele prezentate referitoare la quantumul pretenției și temeiul de drept ales recomandă competența de soluționare a cauzei în favoarea instanței de drept comun de la domiciliul sau sediul părților, art. 107 alin. (1) C. pr. civ.

Cum în cazul de față suntem în situația pluralității de părți, art. 112 alin. (1) C. pr. civ. permite investirea oricăreia dintre cele două instanțe de la domiciliul/sediul acestora, reclamantul optând pentru cea de la domiciliul pârâtului persoanei fizice, s-a stabilit competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei Mangalia.

O altă situație ivită în practica judiciară⁴⁰, a adus în examinarea instanțelor chestiunea vizând calitatea procesuală activă a administratorului special de a ataca hotărârea adunării generale a asociaților/ acționarilor prin care s-a decis revocarea

---

⁴⁰ Curtea de Apel Iași – Secția civilă, decizia nr. 779 din 4 noiembrie 2016, publicată în extenso, în C.A. Susanu, în *Procedura insolvenței. Parte generală. Practică judiciară*, Editura Universul Juridic, București, 2019, p. 274-288.

sa, acțiune formulată pe calea dreptului comun, respectiv în temeiul Legii nr. 31/1990.

În respectiva speță, acționarii au hotărât revocarea administratorului special al societății pârâte, respectiv a apelantului-reclamant X, fiind desemnat numitul Y în calitate de administrator special, în locul acestuia; a fost desemnat Z pentru mandatarea unei persoane pentru a încheia și/sau semna în numele societății și/sau al acționarilor Hotărârile Adunării Generale Ordinare a Acționarilor și a documentelor ce reprezintă efectul hotărârilor AGOA, precum și pentru a îndeplini formalitățile legale pentru înregistrarea, opozabilitatea, executarea și publicarea hotărârilor adoptate de AGOA.

S-a reținut că, pe ordinea de zi a AGOA din data de 31 august 2015 a fost doar chestiunea vizând revocarea administratorului special al societății aflate în insolvență, respectiv a apelantului-reclamant X.

Reclamantul X a formulat o acțiune care a fost respinsă, reținându-se lipsa calității sale procesuale active, împotriva căreia acesta a declarat apel susținând că, în mod greșit tribunalul nu a avut în vedere că el a promovat acțiunea în constatarea nulității hotărârii AGOA în calitate sa de acționar, fundamentându-și acțiunea pe un motiv de nulitate absolută, astfel că tribunalul avea obligația să constate incidența alin. (3) din art. 132 din Legea nr. 31/1990, care legitimează în acest sens chiar pe orice persoană interesată.

Instanța de apel a respins această cale de atac, sens în care a reținut că: „ (...) prin dispozițiile alin. (4) al art. 132 din Legea nr. 31/1990 se instituie o excepție, reglementându-se o categorie strict delimitată de persoane care nu pot ataca hotărârea adunării generale, în ipoteza în care s-ar afla în situația reglementată de normă.

Potrivit textului, membrii consiliului de administrație, respectiv ai consiliului de supraveghere, nu pot ataca hotărârea adunării generale privitoare la revocarea lor din funcție.

Or, în cauza pendinte, adunarea generală a decis tocmai revocarea administratorului special al societății pârâte, respectiv a apelantului-reclamant X, în locul acestuia fiind desemnat numitul Y, în calitate de administrator special.

Interdicția instituită de lege este una de strictă interpretare, neputând fi permise derogări, astfel cum a încercat să susțină apelantul, pe ideea că el ar fi atacat hotărârea AGOA din perspectiva calității sale de asociat, invocând motive de nulitate absolută, care sunt permise a fi invocate și de „orice persoană interesată”.

Față de toate argumentele enunțate, prevederile conținute în art. 132 alin. (4) din Legea nr. 31/1990, pentru cazul asociatului care îndeplinește și funcția de administrator (cum este situația în speța de față), au caracter special în raport cu dispoziția înscrisă în art. 132 alin. (2) din Legea nr. 31/1990, modificată, fiind de strictă interpretare, astfel cum în mod judicios a reținut și instanța de fond în considerentele sentinței apelate.”

Concluzii

În concluzie, administratorului special i se recunosc două tipuri de atribuții conferite de lege: cea de participant la procedură, având rolul de a reprezintă în procedură interesele asociațiilor sau acționarilor debitorului, atribuție prevăzută art. 5 alin. (1) pct. 4 din Legea nr. 85/2014 și cea de a conduce și administra activitatea debitorului, cât timp acesta are dreptul de administrare, atribuție prevăzută art. 56 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2014.

Legiuitorul oferă administratorului special pârghiile legale care îi dau posibilitatea de a se putea implica activ în procedura specială a insolvenței, din moment ce acesta poate promova contestații, o pondere deosebită având-o în practică atât contestațiile împotriva tabelelor de creanță cât și cele formulate împotriva măsurilor luate de practicianul în insolvență desemnat în procedură. Uzând de aceste căi legale specifice procedurii insolvenței, administratorul special are posibilitatea de a obține clarificarea unor chestiuni legate de pasivul debitoarei sau a unor alte aspecte vizând buna desfășurare a procedurii.

În fine, observăm că, legea insolvenței realizează o delimitare a competențelor tuturor celor implicați în procedură, respectiv a organelor care aplică procedura insolvenței dar și a participanților la procedură și stabilește reperele în care părțile își pot exercita eficient atât drepturile, cât și obligațiile procesuale.

Referințe

- Bufan R., Deli-Diaconescu A., Sărăcuț M., (coord.), *Tratat practic de insolvență*, Vol. I, ed. a II-a, rev., Editura Hamangiu, București, 2022.
- Ceslea N. Al., *Procedura administrativă prealabilă sesizării instanței de contencios administrativ*, Editura Hamangiu, București, 2023, pp. 173-176.
- Costea I. M., *Drept financiar. Note de curs*, ed. a VIII-a, rev., Editura Hamangiu, București, 2023.
- Costea I. M., *Contenciosul financiar și fiscal. Note de curs*, Editura Hamangiu, București, 2022.
- Costea I. M., *Controlul fiscal. Comentarii practice*, Editura Hamangiu, București, 2017.
- Dragoș C., *Administrator special. Pretenții derivate din calitatea de mandatar al acționarilor în cadrul procedurii insolvenței*, 2021.
- Gavrilescu L. C., *Competența judecătorului sindic de a se pronunța asupra viabilității planului de reorganizare în vederea confirmării*, în *Revista de insolvență Phoenix*, nr. 79/2022, pp. 45-49.
- Piperea Ghe. (coord.), *Codul insolventei Art.1-203. Note. Corelații. Explicații*, Editura C.H. Beck, București, 2017.
- Stanciu D. Cărpenaru, Hotca M. A., Nemeș V., *Codul insolvenței comentat*, Editura Universul Juridic, București, 2014.
- Susanu C. A., *Procedura insolvenței. Parte generală. Practică judiciară*, Editura Universul Juridic, București, 2019.
- Țândăreanu N., *Codul insolvenței comentat. Vol. I – art. 1-182*, Editura Universul Juridic, București, 2017.